

התשובה לנאצים*

שיר לאימהות שלנו

בְּמֵאֵי אֵלֶּךָ תִּשַׁע מֵאוֹת אַרְבָּעִים וְחֲמִשׁ נִכְנְעוּ הַגֶּרְמָנִים
וְהָאָבִיב בָּא
צָבְעוֹנִי וּבָשׂוּם וְשָׁכֹר,

וְכָל חֲלִילֹי הָיוּ פָּרָחִים
וְהֵם הִתְנַפְּקוּ עַל הַדֶּלֶת,
גָּהָרוּ עֲלֵיכֶן
עֲצָמוּ אֶת עֵין הַפֶּרֶחַ
הָאֲבָקָנִית, הָעֲנָקִית, הַמִּתְאַכְזֶרֶת שֶׁלָּהֶם,
וְגִמְרוּ בְּסָגֵל וְאָדָם וְטוֹרְקִיז –

וְאַנְחָנוּ הַנֶּצֶנוּ, דּוֹמִים לְאָבִיב
יֹתֵר מִלְּאֲבִינוּ, וְלֹא שְׁאֲלָנוּ
לָמָּה, הֵינּוּ יְלָדִים טוֹבִים, לִילְכֵיִם –

אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שֶׁהַכָּאֲבָנוּ לָכֵן
אֲבָל לֹא יָכֻלְנוּ לְהַפְסִיק לְצַמֵּחַ
וְלֹא רָצִינוּ לְעֶצֶר.

* השירים המופיעים כאן נבחרו לפרסום לפני כמה חודשים. חלקם ראו אור בספרה החדש של אורין רוזנר שהופיע לפני שגיליון זה ירד לדפוס, אך החלטנו לכלול אותם בגיליון בשל חשיבותם.

חריזה

אַחֲרֵי הַנֶּאֱצִים מְנַצִּים
פִּצְעֵי הַלַּחֵץ.

פְּרָחִים שְׂאִינָם יְכוּלִים לְהִתְאַפֵּק עוֹד
פּוֹרְחִים עַל יִשְׁבְּנָהּ.

בְּסוֹף תִּתְנַגֵּן מוֹסִיקָה חֲגִיגִית
שְׁאֵתָה אוֹהֵב, אוֹלֵי אַרְבַּע הָעוֹנוֹת שֶׁל וַיּוֹלְדִי,

וְאַתָּה תָּמוּת בְּרַעְנָהּ
וְיָמוּתוּ גַם הַנֶּאֱצִים בְּבִתִּי הָאֲבוֹת
בְּגֶרְמָנִיה, בְּלִי צֶעַר גָּדוֹל
בְּלִי גַעְגּוּעִים עֲזִים.

אֵיזָה פֶּלֶא שְׂאֲחֲרֵי הַכֹּל, בְּסוֹפָם,
בְּנֵי אָדָם נִחְרְזִים.

התשובה לנאצים

הַמְשַׁפְּחָה שְׁלֶךְ בְּרַחֲמָה בְּזִמְנֵי מֵאִירוּפָּה
וְשְׁלִי נִשְׁאַרְהָ. שְׁלֶךְ רֵאתָה עֶשֶׂן
וְשְׁלִי עָלְתָה בּוֹ

אֲבָל הִנֵּה, בְּסוּף שְׁנֵינוּ כָּאן
שׁוֹכְרִים דִּירָה עִם עֲצִיצִים בְּמִרְפֶּסֶת
בֵּיתֵל אָבִיב, בְּצִפּוֹן הַיֵּשֶׁן

בְּמָטָה שְׁלָנוּ
אֲנִי נוֹגֵעַת בְּעֵינֶיךָ וּבְשִׁפְתֶיךָ
אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתְךָ
לֹא הֵייתִי רוֹצָה שְׁדַּבֵּר יִשְׁתַּנָּה

אֲבָל לְפַעֲמִים אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שָׂאֵם נֶרַעַב
נֹאכֵל אֶת הַחֲתוּלִים
וְאֶז אֶת הַכֶּלֶב
וּבְסוּף זֶה אֶת זֶה.

הנמלים

הנמלים שבנו מחלות
מתחת לאשויץ בירקנאו,
ההולכות בטור זו אחר זו,
נוברות בפרי מרקיב
או בפסת לחם,
בגופת אדם או בפגר של כלב,
מתעופפות ברוח,
או טובעות בגשם

אינן יודעות שהמלחמה נגמרה
או שהתחילה,

אינן יודעות שהיה שעור ללמוד
מכל זה.

אבל גם לו ידעו,

היו נוקשות בלסתותיהן
היו מנידות במחושיהן
היו מוסיפות ללקת.